

163.

5983
— Omm - hä
—
—

170

Wõõemaise
näitelawa
+ TARTUS. +

enamus ühe
misatipustat
õnnis härra isa.

õnnis härra isa
Nali ühes waatuses. ~

A. L. Schütz ja Engen Siegwart.

Tõlkinud: L. Simm.

Wanemuise
näitelawa
+ TARTUS. ++

Wanemuise näitelawa.
September 1912.

ENSV. JA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

76087

2.

Osalist:

Franz von Hasemann.

Elsa von Linnow, tema tütar.

Alfred von Linnow, selle mees.

Isabella von Pappenheim.

Peppi, tema vaatüdrus.

Josef, Hasemanni teer.

Aeg: Olevik. Koht: Suure linna lähedal
mäisas.

---

1. etendus.

Josef:

[Hasemann istub ees paremal pool riidespanemise laua ees, nagu publikumi poole. — Tuuli taga Josef tema juukseid seades. — Hasemann on tumedate pükitega ja tumeda vestiga, vähe väljalõigatud kõrge krae, valge kaelanätt, ja käistega juukse seadmise mantel ümber. Ainult kuklas on tal veel õre juuks, eespool pää on paljas, väikesed kottelgid. — Josef, tema teener, umbes 35 aastane, toredas livrees, räägib nariget murrakut. — Eesriie tõuseb aegamööda, nii et publikum näha võib, kuidas Josef naljakalt uuewa näeb, oma peremehe paljust pääd korda seada, teeb selle juures kammi ja harjaga tööd. Riidespanemise laua pääl on pääle harjastest harja veel teraspide metega hari. Pääle muu on laua pääl Isabella von Pappenheimi pilt ja alune kirjade ja kaartidega. Hasemann avab parajasti uhi kirja.]

Hasemann. Josef!

Josef. Armuline härra?

Hasemann. Kas sa siis veel valmis ei ole?

Josef [pühitv otsesiselt hiigi]. Wabandage, armu-
line härra, aga see on üks raibe - tahtsin ütelda
raske töö see juureskorraldamine. Ma otsin
juba tükk^{aega} ahti juust siia päälae jaoks, ei leia
aga ühtegi. Teie lubate [wätal prillinarki tas-
nust, awal pauguga, paneb prilli ette] - nii
wast läheb paremini.

Kasemann [eneseli]. Kui armas mu tütre poolt,
siin kirjutab ta, et ta mulle mu hõnseks
kõhuluses pildi on maalitud, mille ma tänas
wul nähtu pean saama, ja et ta ise ja ta mees
täna mul mulle külasse tulewad ja mõnes
päewaks siia jääwad. [Josefili]. Josef, mille
tuleb weel külalisi - nimu tütar ja minu wäi-
mees. - Huritse selle eest, et toad karras on.

Josef. Hää küll, armuline härra.

Kasemann. Aga kas sa siis ikka weel walmis ei
ole?

Josef. Kõhe, armuline härra. [Eneseli, juuresiid
seadis]. Kui ma aimult ühe juureskarwa weel
leiaaksin. Karjunõisa annaksin ühe karwa
eest.

Hasemann [wõtab käsipeegli laua päält, waatab ennast]. Josef, siin all puudub meel midagi.

Josef [näitab nammiga palja päälai pääle ja üt-
leb]. Siin ülewal ka.

Hasemann. Sa pead rohkem tagast ettepoole nammima.

Josef. Ma wotan kust ma aga wähegi saan — ma katsun terasharjaga. [Wõtab selle].

Hasemann. Jumala pärast, siis kiskud sa mul ju kõik juuksed pääst wälja.

Josef. Kust mid kiskuda! So, armuline härra, nüüd on wist hää kullalt.

Hasemann [waatab peeglisse]. Näib küll õige puuduline wälja.

Josef. Kust sa wõtad, kui ei warasta! Kae!

Hasemann. Ma olen sulle 100 kord ütelnud, sa ei pea murrakut rääkima!

Josef. Egas ma räägi, to nõlas paljalt nii moodi!

Hasemann. Jätama luri! [Tõuseb üles ja waatab ennast peeglis]. Nii see ei lähe, nii ei lähe see tõesti mitte, nii ei wõi ma oma pruuti wastu wõtta, ma näen liiga wana, [parandades] ma ei näe

noor küllalt wälja. Josef, kui wanaks pead sa mind?

Josef. Noh —

Kasemann. Mitte noh, maid kui wana ma wälja näen?

Josef [teida maadeldes]. Weel wanem.

Kasemann. Jäta umad rumalad naljad.

[Koputab Josefile sõbralikult öla pääle]. Noh, Josefine, kui wana ma siis wälja näen? [Annab Josefile raha].

Josef [waatab seda, pistab taskusse, wäga sõbralikult]. Nüüd palju noorem, aga te näksite weel noorem wälja, kui te minu nõuu oleksite kuulda mõtend ja omale ilusa parunakise muretse-
nud, et külm karu ära ei wõta, kui te natukene moodsamini riidis käksite nagu sentelmann kinnagi, monoklike silmas. Siis olus te käsi naistega käinu, nagu tol waral Rooma palnow-
nikul oma wäenlastega, kes hüüdis: Feeni, fiidi, fiitsi — ma läie, kaie, löie!

Kasemann [wäga sõbralikult Josefile]. Olen sinu nõuu järele juba teinud. Kui wiimati linnas

käisin, tellisin omale kenakese parunakese ja
 ta saadeti mulle ka juba kätte, [lähel kirjutus-
lana juurde, võtab karbi seest ilusasti korda-
sätud paruka wälja]. Siin ta on.

Josef. No waadake, armuline härra! Kui pal-
 ju higitilkasid mul walamata uksis jäänud,
 kui te pääsiti teile weerand tundi warem
 päha oles tulnu. Aga nüüd ruttu, armuline
 härra, iga minut on kallis. Teie prilli mürs-
 ja tuleb kell 7 ja nüüd on juba $\frac{1}{2}5$, me peame
 ruttama. Olge nii hääd, istuge.

Hasemann [istub, Josef istub juba, paneb temale
 paruka päha ja annab talle peegli kätte.]

Hasemann [rahulolles naeratades]. 20 aastat
 noorem, ma ei oles kõepoolest uskunud, et
 ma oma wälimust nii õnnelikult muuta
 wain. Koh, Josef, kuidas näen ma nüüd
 wälja?

Josef. Noor nagu leeripoiss! Nagu kompwekk!
 [Eneseli] heeringupaheri sees! — Nüüd peas
 teil aga ka natuke teise rõiwa seljan olema.
 Heledad, — sest hile wärw annab swunki ja teeb

nooremars, te kannate ikka lumedaid riipp-
 daid. See ei ole õige peigmehe värv. Hasemann.
 Arvad sa tõesti? Hm! Sul võib-
 õigus olla. Aga kust ma midagi heledat
 võtan.

Josef. Tülles mantlis ei või te oma pruudi
 küll vastu võtta - muidu - oles ^{te} ju hile küll von
Pidage, armuline härra, ma tean midagi.

Hasemann. Mis uus narrus see jälle võib olla?
Josef. Teie härral väimehel oli mineval suvel, jom
 kui ta siin oli, hile ilikond seljas ja et ta
 teda porise ilmaga kanda ei saanud, ja et
 arareisu päeval just sadas, siis jättis ta
 ilikonna tulewaks suweks siia. - Kuidas
 oleks, kui me talle selga tsusnaksime?

Hasemann. Rumalus! Ma ei või unesti
 keset talwe, oma pruudile suwe ilikonnas
 vastu minna!

Josef. Armuline härra, ütlege et teil
 süda naha all - tahtsi ütelda riinus ⁿⁱ armastusest
 kummon, et teie parsemat riidet
 kanda ei saa.

Hasemann [temale ette heitis]. See ei lähe!

Josef [parandades]. Aga, härra, ärge olge ometi loll — tahtsin ütelda, olge ometi tark! — Teie ainuke siht on oma püüudile meeldida. Ma otsin ülikonna kohe wälja. [Läheb parru poole riidekapi juurde, wiskab kõik riided wälja, kuni ta ühe parru pääl leida ülikonna leiab]. Hurrah, käis ta ongi. [wiskab kõik riided ühesorruga kapi tagasi] ja nüüd uttu, armuline härra, riidesse. Astuge siia wariu taga, muidu publikum näeb, ma aitaw teid.

Hasemann [wastu piigeldes], Aga see ülikond ei sünni mulle ju sugugi; minu wäimees on ju palju suurem! —

Josef. Ah mis, pikad püüdid on ju nüüd moodis ja, armuline härra, katsumise eest ei karistata!

Hasemann. Koh minuigi pärast, aga kui see karela ei lähe, lasen ma su otse kohe lahti.

Josef. Ja kui korda läheb, siis täuseb mu palu kohe kahesordseks! [Sünnab Hasemanni wariu taga, aitab oma härrat riidest lahti wõtta].

Josef on oma härra mustad püüdid maha

Kõnnanud ja üle vna parema öla misanud.
Pahima kae paal on tal heledad püksid, jooks-
seb nund mõlemate püksitega ette pakumale
pooli akna juurde ja paneb mustad püksid
akna juures seisva toolileeni pääle. Ta waatab
aknast välja ja näeb parajasti ukse ette sõitvat
saani prl. von Pappenheimiga, ja hüüab, kuna
ta heledate püksitega, mis tal ikka veel pahima
käe pääl olivad, aknast nagu kaskväratikuiga
"tere tulemast" kelmitab]. Armuline härra,
 armuline härra, mii preili pruut tuleb.

Hasemann [on varju taga tooli pääle täisnind
ja waatab üle selle]. Tööpoolest!

Josef [on, heledad püksid käes, hüüdega]. Heie
 tulewane proua tuleb [uksest välja jooksund].

Hasemann [püsti seistes hüüab kõige suurema
hirmuga]. Aga Josef, Josef, Josef, miiii püksid,
 mul ei ole ju püksa jalas!

Josef [tuleb selle pääle tagasi, annab püksid ära
kuna ta hüüab]. Mul ei ole aega, ma pean ar-
 mulise proua wankrist tõstma ja summada-
 nidel mahatulemise juures abiks olema. [Ära]

Kuni ta ema härra kutse pääle tagasi tuli,
wõttis ta mustad püksid kaasa].

2. etendus.

Hasemann [üksi warju taga ennast ruttu riidesse pannes]. See toga jookseb ühes püksitega ära; missugusesse kimbadusesse ta mind wia oleks wõinud. Kuidas ma nüüd weel walnis pean saama. — Ta peab iga silmapilku siin olma. [Kutuselt]. West on ju liiga kitsas, ma ei saa teist kinni, wõi nööbid lähewad ju eest ära; ah so, taga on ju pannal kinni. Jumalale tänu, nüüd läheb ometi. So, nüüd weel kumb. — [Ohkab]. Wilmaks ometi — aga kitsas on ta mulle. Kui ma ennast ainult ei plameeri.

3. etendus.

Isabella von Pappenheim, Josef, endised.

Josef. Palun, armuline preili, siia sisse astuda, [Awab ukse]. Armuline härra tuleb kohe. Armuline härra tahtis armulise preilili alles kella seitsme rongires wastu minna ja nüüd on armuline preili wotamata tulnud.

Isabella. Sedat tegin ma meeliga, et wana-

härral selle külmaga tarwis ei oleks raud-
teejaama minna.

Josef. Oho, armuline preili, meil ei ole wanat
härrat, meie oleme weel väga kõbusad ja
näeme väga priske wälja. Saanisõit lume-
tuisuga ei ole meile sugugi waewaks, waid
kõige suurem lõbu. [Selle ja järgnewate
lausete ajal annab Josef oma härrale mär-
nised, et see pikuti seinä oma toa wese
juurde hiiliks, nii et see nii wälja näib,
nagu tuleks ta omast toast]. Kui ta wmeti
juba walmis oleks! Ma ei tea sugugi enam, mis
ma wanamoorile temast ette pean liisutama.

[Isabellale]. Aga, nagu öeldud, armuline preili,
armuline härra peab iga silmapilke tulema.
Ma lähengi - - [tahab wese poole minna,
Isabella hüüab teda tagasi].

Isabella. Ei, ei, laske aga olla, ma olen kindel,
et minu peigmees, [parandades] härra von Kla-
semann niipea kui tal wõimalik on juba
tuleb. [Kuna ta oma pilti riidespanemise laua
pääl waatleb]. Minu pilt seisab siin! Ta armas-

tal mind tüesti veel! - Minu pilt, mille ma
 talle 30 aasta eest kinkisin! Ja Franz, noore
 tüdrukuna seisan ma pildi pääl sinu ees ja
 vana preilina seisan ma elusalt su ees!

Franz! Sa saad imestama.

Josef [enesele]. Sääb on ta hirmsasti õigus, Franz
 saab imestama. [Isabellale], Sääb ungi armu-
 line härra.

4. etendus.

Isabella von Pappenheim, Josef, Hasemann.

[Pappenheim poerab ennast ümber Hasemann
 hiiul: „Bella“.]

Isabella. Franz! [Hasem. ruttab tema poole, ulatab
 talle mõlemad käed vastu ja waatab talle otsukohe
 näkku. Väike wahuug.] Sa waatad mulle
 imestades otsa, ja, ja, 30 aastat on pikk aeg.
 Miu olene wanemaks läinud. Aga uneti,
 sinu värskel, ma mõin peaaegu ütelda noor
 väljanägemine on mulle koguni võtamatat.

Josef [kõrwale]. Mulle kor!

Isabella [naeritades]. Tead sa, kuidas ma sind

enesele ette kirjutasin. Kui wanadusest koor-
matud wanad härrad.

Josef. Maksis ka waeuwa küllalt teda püksi
ajada!

Isabella. Prillid nina pääl ja mustubana-
tuus nina all!

Josef [kõrwale]. On tal ka, aga teise püksi
taskus.

Hasemann [nimbatuses]. Ah, ah! - Ja nüüd?

Isabella. Nüüd on see mulle ootamata üllatus,
sind nii wärske ja priske jälle näha.

Josef [kõrwale]. Kae mis näpantäis karmu ja wõõra
püksi teema!

Isabella. Aga ma ei taha sind veel eduwamaks
teha [teda waadeldes] kui sa juba oled. Sest
sinn wälimus näitab, et need pikad aastad
sinn eduwust sugugi wähenemust ei oles.
Aga, Franz, ütli nüüd sina ka mulle, mis
suguse pildi sa minust enesele ette kirjutasid.

[Wäike wahing]. Sa waikid?

Hasemann. Minul, armas Bella, seisid sa
ikka veel nii silmade ees, nagu sa siis wälja

nägid, kui me teineteisest lahkuma pidime, sest et sina maene olid ja mina rikka naese pidin ~~minna~~. Ma leidsin ka warsti naese, kes mulle terve oma armastuse kinkis, ja kellegi mina ka oma armastuse wastu kinkisin, niipalju kui ma seda ära anda tahtsin. Ja nüüd, kus ta juba kaks aastat surnud on, täidan ma oma südame soovi ja kaksin sind omale naeseks.

Isabella. Ja sa näed, ma wõtsin sinu kutse rõõmuga wastu, sest seekord wandusin mina, mitte kellegi teisele mehele minna kui sinule. Ja oma wannet olen ma pidanud 30 aastat. Josef [liigutatud, pisarates]. "Üts auus namsell! Mehe pool ei pea nii sugune wandumine mitte 30 minutitgi wastu. [Kuskelt ära]"

Hasemann. Aga lobisemisega ära unusta sa kogu ni pääle reisi enesile natuke kodusemaks teha, natuke kehakinnitust wõtta. Wahepääl jõuavad minu tütar ju mu wäimees rist ka siia. Oma nooruse mälestuste üle rääkida jääb meil weel õige palju aega järele. [Suudleb teda].

Isabella. See suudlemise pääle olen ma kaus
votama pidanud. [Ära parem. p. taga].

5. etendus.

Hasemann, pärast Josef.

Hasemann. Ah, sa armus Inna, terve jälleä-
gemise rõõm on hirmu läbi ära solgitud, et
ta vast aru saab, et ma paruskat kannan.
Ja siis see halvasti istuv ülikond. Ja noe-
ris mind ka välja. Ma sain sellest küll aru.
Ja nimetas mind eduwaks, - mina - ja eduw,
naeruväärt. - [Oige korasti]. Oh! see Josef,
see poolnarri, on minu õnnetus. Mis pärast
tegin ma ka tema nõuu järel.

Josef [on sõnade pääle, see Josef" sisse tulnud,
arvates et teda hüüti]. Armuline härra kutsu-
sivad!

Hasemann. Ah, juudas on sind kutsunud. -
Mine mu silmist, muidu käänan ma
su kalla nahkkorra.

Josef. Mis kirija to ühekorra kael teile siis tei-
nud on, armuline härra?

Hasemann. Sa oled minu õnnetu abielu juures
süüdlane.

Josef. Teie ei ole ju sugugi veel abielus, armuline härra.

Hasem. [wihaselt]. Pea suu! Warem ehk hiljem saab minu naene teada, et ma teda petnud olen, et mul enam juuksid pääs ei ole. Ta laseb ennast minust lahutada ja sina oled kõige juures süüdi.

Josef. Ei, armuline härra, niisugust õnnetust ei wõi ma küll oma hinge pääle wõtta, andke aga paruk süs jälle sisse. [Wõtab paruka häkit-selt tema pääst ära].

Hasem. [haarab ruttu selle tagasi, suures hirmus]. Inimene, kas sa mind koguni hukatusesse tahad wiia! Wälja!

6. etendus.

Isabella. Hasemann, pärast Josef.

[On Isabella sõnu kuulda:]

Isabella. So, minu armas Franz. [Weel oma kaas rääkides, Hasemann ruttu wahel].

Hasem. Armuline taewas, sääl ta ongi juba.

[Paneb ruttu peegli ees paruka päha, mille pääle Isabella edasi räägib.]

Isabella. Siin ma olengi jälle!

Josef. No, too oli küll kolmas kell! [Kusaltära]

Isabella. Koh, kas sinu lapsed ei ole veel tulnud?

Hasemann. Ei, aga ma ootan neid iga silmapilk.

Isabella. Ma ei saa sulle ütelda, kui häameel mul on, et ma sinu tütar tundma õpin. Ma olen väga palju ilusad tema töödest näinud. Tema pildid saidad wiimasel kunstinäitusel palju kiita.

Josef [keskelt]. Armuline härra!

Hasem. Mis sa tahad?

Josef. Kirjandaja on siin. Ta tõi ühe päki armulisele herrale; palun, kirjutage wastuwõtmise kwitungile alla. [Annab selle tema kätte].

Hasem. [loeb]. Ah see on see pilt, mis mu tütar maalib, et mulle mu hõnseks kihlusepäewaks rõõmu valmistada. [On alla kirjutanud, annab sedili Josefi kätte]. Kutse, Josef, me teeme päki kohe lahti. [Josefära, tuleb kohe

riistadega tagasi. Kasti pani ta enne taga poole,
toob nüüd ühis etti].

Hlasemann [Isabellale]. Nüüd saad sa jälle
[amõnu tütre kunstitööd näha.

Josef [awab kasti].

[Seisukohad].

amõnu tütre
Hlasem.

Isabella v. Pappenheim.

*

*

amõnu tütre
Josef.

*

Hlasem. Josef, tee ometi lahti.

Josef. Kohe, armuline härra. Nüüd meel see nael,
siis olen ma walnis. Siin ta on juba.

[Hlasem. ja Isabella seisawad uudishimulikult
Josefi ümber. Kõik kolm waatawad nüüd pilti,
mis suure raami all on, võimalikult sarnane.

Pilt nuytab Hlasemanni kõnues, kõnüksike
üks, nii et tema paljas pää publikumile ise-
äransis silma paistab. Josef wõtab pildi wälja,
wõtab seda, jääb keletuks, pöörab ta publi-
ikumini poole].

Isabella. Ah!

Hasem. Täewa isake! Minu pilt ilma paruka-
ta, ma olen otsas. [Wajub taolile]

Josef. Me oleme mokan!

Isabella. Ja, mis siis on? Mis teil on? Kes
see wana härra siis on?

Hasem. [päris murtult]. See on — —

Josef [nüisama]. Ja muidugi — see ta on.

Hasem. [Josefile]. Aita nüüd.

Josef. Nüüd oleme pigi pääl.

Isabella. Missugune imeline sarnadus on
sellel wanal härral sinuga.

Josef. Ja, ta on wäga meil sarnane! Tal on
ka õigus meil sarnane olla. [Kuputab pildi
pääle]. See on [otsib sõnu].

Isabella. Noh?

Josef. Arwake ära.

Isabella. Ja, kuidas mina siis seda teadma
pean!

Josef. See on — see on [hänitselt otsusele jõudes]
see on kadunud wana härra, armulise härra
õnnis härra isa.

Hasem. [nergemalt hingates]. Josef, sa oled mul —

daväärt poiss.

Josef. Usun!

Isabella. Sinu isa! ? Ja kui auuvääriline ta
välja näeb! See on küll tema viimastes elu-
aastates maalitud. Kui wana wõis ta siis olla?
Ma arwan nii 80 aastane, mis?

Hasem. Ah sa armas Jumal, see wõib veel kenaks
minna.

Josef [Hasemannile]. No, teil on hääd tulewiku-
lootused.

Hasem. See suu, sa hädawares!

Josef [Isabellale]. Ei hoidku — 75½ alles.

Isabella. Pilt on wäga ilus. See peab meie elu-
korterile ehteks olema. Riputame ta siia üles.

Hasem. [teeb hadaldawat häält].

Josef. Ja, me riputame te [parandab]-ta siia üles.

Hasem. Aga mitte siia, waid minu magamise-
tuppa.

Isabella. Ei, siia Franz, siia, kus meie harilikult
oma aja mööda saadame.

Hasem. [ükskõikselt]. Minugipärast. — Nüüd
tulgu, mis tuleb.

Josef. Armuline härra! Missugune juhtumine, sõäl kirjutuselana kohal on ka juba üks nagel teie [parandades] õndsas härra isa jaoks. [Astub kirjutuselana pääle, riputab pildi üles].

So, nüüd ta ripub. Waadake umeti, armuline härra, kuidas teie õnnis härra ripub.

Hasem. [pöörab vihasele ära].

Isabella. Nii alles näeb, kui ilus see pilt on.

Hasem. [et juttu teisale pöörata]. Aga Bella, ma ei ole sulle jiv meie tulevast kodu sugugi näidanud. Kui sa liiga väsinud ei ole —

Isabella. O ei — väga häameelega!

Hasem. Jõhiv ma su kätt paluda. [Josefili]. Kui mu lapsed tulewad, teata seda siis mulle. [hõlemad keskest ära]

7. etendus.

Josef üksi, siis Peppi.

Josef. Õndsas härra isa pilt, no sellist müib veel midagi wälja tulla, kui wanamoor pettust märkab. Ah sa taewas! Kui ta teda ainult õrnalt kaisutab, siis on tal tema pää asemel parukas pihus. Mina ei tahaks küll armulise härra naha sees olla. Aga mis preili mõrsja

seisoleku enam kõige noorem. — Temale olens
 ka rohke meelejärele, kui ta homme oma
 [teele] niiluse asemel kuldpulmi pühitseks. Aga mi-
 dagi armastuse väärilist on temal ometi ja
 see on tema teatüdrus Peppi. See on üts pa-
 gana plika. Kaeh, tulebgi!

8. etendus.

[Peppi ilmub lämel, on palju kastisid käes;
 räägib ruttu, on ilus, elav tüdruk]

Peppi: Ist - tü!

Josef [pöörab ümber]

[Peppi: Ja, ja, - tüe, - mõtke mõni kast ometi käest
 ära. Küll olete tüe aga viisakuseta.]

Josef [väga sõbralikult]. Aga Peppi -

Peppi [kindlalt]. Preili Peppi, kui ma paluda
 tahan. [Josef võtab tal kastid käest ära ja paneb nad
 taga poole.]

Peppi. Kui muu pool ilus tüdruk nii palju
 pakkidega sisse tuleb, kargavad meisterahvad
 temale kohe vastu ja võtavad nad temal käest
 ära. Aga tüe siin seisate nagu tüdrukane tubaka-
 poodi sildi pääl, suu ammuli wahite meile otsa

ja lasete meid endid kas wõi küürakants kan-
da - meid õrna sugu. - Näete nüüd? Josef!

Josef. Härra Joschw, kui ma paluda tehis, Peppi [mõnnitadis]. Waadake, härra Joschw, meil limmas on pääl ilusate uulitsate weel üks hää külg ja see on meie wiisakad meesterah-
mad.

Josef. Wabandage, preili Peppi. Kus siis teie pesa on, kus ilusa meesterahwa ja wiisaka uulit-
sa on?

Peppi [kõstas oma näe nagu lõõmiseks]. Kui te tuda weel kard pisars nimetate, siis näitaks ma teile, et sääl weel midagi on, nimelt tra-
gid hüdrukud!

Josef. Aituma! Ära waiwa näitamisega näh-
ku! Näen seda ilma prillideta, minu armast Peppi.

Peppi. Preili Peppi!

Josef. Rahustage ennast, preilina Peppi, ma ei üttele ühtegi halba sõna enam teie lüha kohta.

Peppi. Seda nõuu ma teile ka ei annaks, meil

mon narme suu ja karme nasi.

Josef. Siis ei jää meile meestele küll muud järele, kui narme noiva. Jumaline, pruuli Peppi.

Peppi. Koh, jääge aga pääle, ma annan teile andeks.

Josef [naljaka waimustusega]. Oh siis teeme rahu ja paneme lepingu - protokollile pitsat alla! [Watab tema ümbert kimmi ja tahab teda musutada]

Peppi [wastu prügeldes]. Ma panen teie lepingu - protokollile pitsati pääle! [Läöb, kuna Josef teda jälle kuulustada tahab, näe pääle ja hüüab].

Päkk pudru padast!

[Josef naisutab ja suudleb teda]

Josef. Koh, siis nokavtsatäis ääre päält!

Peppi [näed pausas tema poole minnes, ei leia sõnu].

Pfri. [wäike watsang]. Hähenege teie wana paturoth.

Josef [on "pfri" järele kõrwa hoopis sodanud, hüiab näe pää, es ja pörkab kõrwale].

Peppi. Narka nausterahwast kimbutada ei ole

kelligi kunst.

Josef. Sellest nürkusest ei ole ma suurt märga-
nud.

Peppi. Ütelge parem nüüd, kus mu armulise
preili tüka on. Ma viin pärid sinna.

Josef. Siin, mu käreme liina namsel Peppi.
[Näitab taga paremale poole]. Aga, armuline
härra ja preili vaatavad praegu maja ja
teid ei ole sugugi vaja nii rutata. Jääge ometi
mel naturakesks minu manu. Kas teil siis
sugugi minu man ei meeldi?

Peppi. Na, ma ei wõi just wanduda, et mulle
teid „man“ iseäranis meeldiks, agarte mäeti
wai häa lammas olewat.

Josef. Mis, mis?

Peppi. Wai häa lammas!

Josef. Täna wäga.

Peppi. Kui mulle keegi meeldida tahab, siis peab
ta teistmoodi wälja nägema. - Teesuke. -

Sääb siisab ju meie armuline preili noore prei-
lina. [Wõtab Isabella pildi laualt]. Na - ta ei
ole ennast aga ka sugugi muutunud,

Josef. Noh, natuse ameti, iseäranis näo poolest.

[Peppi paneb pildi käest ja näeb pilti seinal].

Peppi. Jeesuse, kes siis see wanataat on? Ega see ameti minu armulise preili tulewane mees ei ole. - See näeb ju wälja nagu oma enise wanaisa.

Josef. Ei, ei, mu armas, rahustage oma õrna hinge ja haawatud ilutundmust. Pilt peab õnnist härra ise kujutama.

Peppi. Ah see, - noh, siis lähel meel. Aga nüüd pean ma kuusti ära minema, miudu on mu armuline preili hirmus wihane, kui ta tagasi tuleb ja asjad meel mitte korras ei ole. [Lähel taga pooli ja wõtab nastid kätte]

Josef. Kas ma teid aidata lohin?

Peppi. Tänan wäga, seda pean ma juba ise tegema, aga need pakksid wia wõite minugi-pärast aidata.

Josef. Aga, preili Peppi, kui te tüüga walmis olete, wõime me ameti natuse jultu ajada.

Peppi. Aga miks mitte? Kas te minuga siis

nii häämelega jutu puhuti? Waadake, sel on jälle meie linnalaste hääriik.

Inimesed kuulwad nii häämelega meie juttu päält. Seda me oskame aga ka. Kui meie aga jutu järje pääle saame - siis ei saa me enam järele jätta. Siis wulisewad sõnad suust nagu mesi kaewust. Meie ei ole ka häbelikud, kui keegi meist midagi kuulda tahab, - sest linnaelust on ka midagi jutustada. Ja kui me kord otsa pääle saame, siis ei saa me enam järele jätta. Kui ma jälle aega saan - ma ei armasta küll palju rääkida - räägin ma teile linnaelust pisemalt wulitsatest, nime motografiidist, toaletteidest, teatritest, kirjikutest, tsirkustest, automobiliidest. Kui te siis kord sinna tulete, siis ei jookse te nagu pääta nana rumber. Jumaloga nüüd, talutaadine! [Ruttu ära]

Josef [wänne wahaag, räägib ilma häärita]. Mul walutab tema kurk. [Watab järelejäänud kas- tid, Peppile järele].

29.

9. etendus.

Isabella, Hasemann [keskelt].

Isabella. Wäga kena, Franz, täepoolist kena!

Sul on nii häa maitse, mille sarnast otsida

väib. [Josef tuleb tagasi ja lähub kohe keskelt

ära]. Pesa elid sa uniale ahitanud, nagu ka-

hile armastajale loodud, algugi et nad nii

vanad on nagu meie.

Hasemann, O, siin peab veel kodusemaks muu-

tuma, kui naise korraldant käsi siin valitse-

ma saab. Kaks aastat oli siin poissmehe majajä-

pidamine, kus nii mõnigi asi puudus ja hoolitu-

sesse jäeti. Josef on küll häa poiss, aga hoolitsija

perenaise kohuste arusaamist ei või ma tema

käest nõuda.

10. etendus.

Endised, Josef, siis härra ja proua von Linnow.

Josef. Praegu jõudsinvad härra ja proua von Lin-

now päralt.

Hasemann. O, missugune rõõm! Josef, muulise

küige eest. [Lähub ründeli wastu, mõlemad il-

muwad a tempo lähel].

Elsa [nutab Hasem. juurde, kaelustab ja suud-
leb teda]. Papa! - - Nii kaua ei ole me teine-
teist enam näinud. Ja kui ta mulle nähtu-
sest oma pildi ei oleks saatnud, ei oleks ma
peaaegu teadnud, kuidas ta välja näeb.

Hasemann [enesele]. Nüüd võib lugu lahti min-
na. [Elsale]. Ah sina väike kelm. [Suudleb teda]

Elsa. Aga papa, sina - - -

Hasemann [waheli rääkides]. Aga siin tutvustan
ma sind tulevase mamмага. Härra von Tin-
now - prilli von Pappenheim - minu tütar.

[Elsa lähleb parl. v. Pappenheimi juurde ja kaelus-
tab teda]

Elsa. Eubage, et ma tulin südamest tere tulemast
ütlen. Ma rõõmustan tõsiselt, et minu väene
papa oma üksilduses eluseltsilise on leidnud,
kes wõib meie wäese mamma näotuse üle tema-
le kergendada kahab.

Isabella [suudleb teda]. Seda tahan ma katsuda
kõigest südamest, minu armas laps. Ma rõõ-
mustan tõesti, et ma ennast selle pildiga, mil-
le ma enesele oma tulevasest tütrust tegin, pet-
nud ei ole.

v. Finnow [Isabella juurde minnes, wiisakalt tema kätt suudeldes.] Armuline mamma, luo-
tuse järele olen ka mina selle pildi sarnane,
mis te enesele oma armsast väimehest tegite.
Isabella. Ma olen liig sügawalt liigutatud,
et teile kirjeldada, kui rõõmus ma olen, et
ma oma wanad päewad nii armsate inimes-
te keskel müüda wain saata.

v. Finnow [räägib Isabellaga, Elsa Hasemanni juures].

Elsa. [Hasemanni lähel rahutuses]. Ei, papakene,
näed sina aga tore wülja, lase ma waatan
sind õieti. [Wõtab tal mõlemast käest kinni
ja waatleb teda.] Ah, sa oled ju täpselt
pärts nuoremaks läinud, ma ei tea, mis see
õieti on; aga sa oled nii wõga muutnud. -

Peaegu mõuras: [Waatab pilti - Hasemann on
nimbatuses]. Waata uneti, Alfred, missugune
nour papa mul weel on.

Finnow [Isabellale, ei ole Elsa ütelist kuulnud].
Tore pää on sellel hobusel, mammakene.

Isabella. Ja, ja; ma luban teile, et ma lähemal

juhtumisel teie ratsahulest vaatama tulen.
Kasem. [kes rüüet millegi muu peäle viia
 tahab]. Armas laps, sa oled vist reisist väsi-
 mid, tahad ehk teise viidesse panna, reisital-
 mu maha puistada.

Elsa. Ei, papa, väsinud ei ole ma sugugi,
 ma tahan ainult natuke ennast korraldada,
 olen aga varsti jälle sinu juures tagasi.
 Ja sina, mamma, sa lubad uneti, et ma
 sulle sina ütlen.

Isabella. Aga südamest häämelega!

Elsa. Sa tuleid minuga kaasa, eks ole? Ham-
 makeru, sa kingid mulle oma terve ja
 täieliku süpruse. [Võtab Isabella käealt kin-
 ni, mõlemad pakem. p. taga ära].

11. etendus.

Alfred v. Zinnow, Kasemann.

Zinnow. Ja sina, papa, kingid mulle küige
 päält ühe oma häädest sigaritest.

Kasemann. Ahidugi, mu poeg. [Võtab temale
 nasti. Zinnow võtab sigari, mida ta juhu paneb,
 võtab siis mõlemate kätega sigarikastist ja ei
 pane liiga palju mõlematesse kuuetasusse.]

Selle scene ajal täidab ta sigarid sigaritassi.

Pani sigari põlema]. Nii nagu ma sind tunnen, ei põlga sa ka väikest napsi ära. [Joob pudeli ja klaasid; mõlemad istuvad pahem. p. ette].

[Seisukoht:]

Zinnow.

Häsemann.

*

land.

*

*

Zinnow. Chuidugi mitte, papa. [Zinnow walab sisse]. Prosit, papa, meie tulevase mamma terwisest. [Josef teeb taga pool tegemist, on omale ka salamatti klaasi täis walanud ja joob prositi juures ikka raasa].

Häsem. Prosit mu poeg. [Joobad].

Zinnow: Ma ei tea, papa, teised mehed sinu wana-
duses lähewad ikka wanemaks, aga sina lähed
ikka nooremaks. Kust sa selle elu imerohu oled
saanud? Kust sa omale niisuguse juuksekarwu
jälle tagasi oled saanud?

Häsem. [rahutult]. Shi-mi-mina karwitasin ka-
ka-karnobini!

Josef. See on ju saapamäär.

Hasemann. Oigus jah, Pixaron on selle rohu
nimmi.

Linnow [Hasemannile]. Ja aitab tüesti, papa!

Hasem. [nikutab kimbatuses]

Josef. Karu kasvab kui paderik.

Linnow. Suurepäraline leidus, seda pean ma kõhe
oma Elsalile jutustama. [Tahab ülestõusta]

Hasem. [tõmbab ta tagasi toolile]. Jää smeti!

Linnow. Elsal on nimelt hirmu, et mina väga
mõra oma juuresed kaotan. Väste smeti, kas
juba märgata on? [Kumardab päa alla ja näi-
tab päälage, nagu oleks nähe päa paljaks lainud.]

Peanaegsasti selle Kliza - või Pixaroniga tutrust
tegemina - suurepäraline sigar. - Ah see, mis
mulle meelde tuleb - mineva suvel jätsin ma
ühe ilikonna sinu juurde. [Sõna „ilikonna“
juures tõuseb Hasem. nerviliselt üles. Josef peab
paljaksalt keskelt wälja, et selle etenduse juures
mitte tunnistajass olla, tuleb aga warsti jälle
tagasi].

Linnow. Aga papa - mis ma näen - sul on wist
seesama rättsupp olnud - unale ka niisama

suguse naerewõtmise ilikonna teha lastnud.

Tore pois? Wõimne Inglise mood. Aga imelik, minul istuvad need ilikonnad, mis see mees teeb, väga hästi, aga sinu ilikond - anna minna otsesõnast andeks - on rahkem kar- tulikott. Kõik on nurja läinud. Püksid on liiga painad, kumk liiga riitsas, nest - ühe sõ- naga - päris mõnatu kõik! Käeb nii walja, nagu ei oleks ilikond sugugi sinu oma.

[On juba warem monacli silma ette pannud]

Sa pead räägema, kuidas minu oma istub. -

Josef, tauge minu hile suweilikond siia, mille ma minewa suwel siia jätsin.

Josef [seisab keeltes].

Kasem. Küüd lõhkeb pommi.

Finnow. Koh, Josef, - minu hile suweilikond,

Kas sa ei kuule.

Josef. Ja, armuline härra - see - see - see.

Finnow. Koh, mis sellega siis on?

Josef. Too - too - too -

Finnow. See - see - see - too - too - too - Mis see

peab tõendama? Kus on minu ilikond?

Josef. Ah, armuline härra, ma palun teid Juuna-
la pärast, ma tean, te wiskate mind wälja-
aga salgamine ei aita midagi — ma lähen
kriminalkohtu alla!

Finnow [pahaselt]. Mis?

Hasem. [rahulinnult]. Räägi smeti, Josef.

Josef. Ja maadake, armuline härra [kogeldes]
ma ei julge mitte — et ma ei julge mitte.

Finnow. Räägi aga ära, mis sa teinud oled?

Josef. Mina olen waene kann, ja et palk,
mis armuline härra mulle annab, wäga
wäike on, ja mina oma kadunud tüdi
toitma pean, ei saa ma teistki ja panen
ikka suwel oma talwe riided panti ja tal-
wel oma suweriided. — Kelja nädala-
eest nüüd mahitasin ma — suwe oli
mööda. Suwasjad pidiwad laenu
kassasse minema ja kogemata — ma
ei wõi sinna tüesti midagi parata —
sattus mulle hee hee ülikond. pärsude
wahel ja ma panin ta ka ühis panti

Finnow. Inimene, mis sa eniselt luba-

sid? Ja kus siis kviitung on?

Josef. See on suurepallitu laskus.

Finnaw. Ja kus see suurepallitu on?

Josef. See on ka panti pandud.

Kasem. [tasa rõmsalt iseendale].

Josef, ma lasen sulle uusamba panna.

Finnaw. Mis sa selle häbemätsuse kohta ütled?

Kasemann [mäga hääs tujus, hõõrub oma käsa]. Suurepäraline! Suurepäraline!

Finnaw [inestades]. Aga papa!

Kasemann [parandades]. Ma olen keeletu!

Finnaw. Sa pead ometi sellelest kuult kandama, papa, et see inimene kobe teeristusest lahku.

Kasem. Muidugi, muidugi, silmapilk.

Finnaw. Wahandagi, papa, ma sootan ainult järele, kuhu mee naene nii kauaks jääb. [Heidab Josefi päälle ahwarda-wa pilgu, siis pahem. poole ette ära].

[Wäike wahelaeg.]

Josef, ma olen siis ära astud. Hääd päewa.
[Läheb ära].

Kasem. [teda tagasi hoides]. Ei, sa oled suurepäraline inimene, ma lasen sind raami alla panna.

Josef. Ja üles riputada! Aga tee kõrvale, armuline härra. [Näitab tagapoole pildi pääle]. See on tingimine!

Kasem. Jumalale tänu, väimehest olen ma nüüd õnnelikult lahti, — nüüd tuleb aga veel kõige pahem, — minu tütar! — ütles ometi, Josef, kui minu tütar minult küsib, kuidas mu pilt sulle meeldib, ja kui see talle silma torkab — ja ta peab seda ometi nägema — et ta mind palju päega on maalinud ja nüüd juuksen ma ümber, pää nagu puudli noeral täis. Kõige hirmsam on aga see, et minu tulevane abikaas täna-hommel pettuse jälgile suab.

Josef. Olge mureta, armuline härra, pää-
 wõtsi on, et te enne tamm alla saate. Küll
 pärast juba asi lähed. Mis teie proua
 küttresse puutub, siis laske ainult mind
 koimetada. — Aga mis ma ütelda
 tahtsin, te kuulsite ju, armuline härra,
 minu palk teie juures on nii väikene,
 wõet ma juba wõeraid asju pean panti
 panema.

Kasem. Ah sina wõrukael! Kus see wast
 mind ka ninapiidi tahab wõetada?

Josef. Wõh, kui ma juba wõetamise juures
 olen, siis on ükspuhas, kas üks nina
 te enam wõi vähem. [Tahab ära minna,
kuuse juures]. Minu asjad lunastate te
 wõnetai wälja, armuline härra. —

Kasem. Selle üle räägime siis kui kõik
 hästi on lõppenud.

Josef. Säält juba härrased tulewad.

[Ära, mina ta seltskonna emre sisse laskis]

12. etendus.

Pahumalt pöult Isabella, Finnow, Elsa.

Hasem. Armuline Jumal, minu tütar!
Müüd võib lugu lahti minna.

[Käega üle pää silitades]. Terra peab
müüd kõigest aru saama.

Isabella. Franz, me tahtsime sulle ai-
malt meil hääd üöd ütelda ja siis puh-
kama minna. Me olime ju kõin rei-
sist ja tänase päeva rõõmsatest ärewus-
test väsinud.

Hasem. [enesele]. Ah ja, need ärewused!

Isabella. Ma tean ka juba nii palju sinu
majakorrast, et sa harjunud oled
vara ülestousuma. [Sissetuleva Peppili]
Wigethee minu tupsa. Hääd üöd,
manameheks!

Hasem. Hääd üöd, Bella - maga hästi
esimest korda minu katuse all.

Isabella [ära parem, p. taga]. Hääd üöd,
Elsa, hääd üöd Alfred!

Zinnow ja Elsa. Hääd ööd, mamma!

Elsa. Hääd ööd, papa!

Hasemann [suudleb teda]. Hääd ööd, mu laps!

Zinnow. Ja meie lubiseme veel natuke, papa.

Hasem. [enesele]. Ah sa armas Jumal!

Elsa [Zinnowile]. Ei, ei, sa tuled minuga ühis. Zinnow pean ma su hulkumisi sallima, aga sinu tuled sa ilusasti magama.

Zinnow. Siis lubad sa mulle aga veel ühe una sigaritest, papa.

Hasem. Häameeliga. [klatab talle kasti nagu enne].

Zinnow. Nah, siis hääd ööd papa. [Elsa kimbab ta pahem. p. ette ära].

Hasem. Hääd ööd, lapsed! [langeb väsinult toolile]. Täna sees on mul siis ometi kord nüüd rahul. Mis aga homme päew mulle toob - seda ma küll ei tea. [Kõlistab, Josef astub sisse].

Josef. Armuline härra!

Hasemann. Tuo talle minu tupp. [Josef tahab ära minna]. Ja siis, Josef, sa pead täna õhtu veel minu paruka korda seadma; homme päeval võiks mõni pääle juhtuda.

Josef. Mul on selle jaoks aga parukaalust tarvis, armuline härra!

Hasem. Tule siis minu magamistuppa, sa võid siis minu pääs korda seada. Sinini ei ole mu tütar veel midagi määrganud.

Josef. Kas näete, armuline härra. Kõik läheb paremini, kui me lootsime. Pääle selle on teil proua tütrele liig palju meie armulise preili prouaga tegemist.

Hasemann. Ära mind liig kaua oodata lase, Josef!

Josef. Ei, armuline härra. [Hasem. ära].

13. etendus.

Josef üksis.

Josef. Küll oli see armuline päev, mille

määrises nurgas. Ma pandsin enesele selle suure wäwa pääle ühe pudelikese sampanjat tagawara krostiks. [Wõtab pudeli laua alt wälja, mis nii kaua sääl peidus oli, paneb keskele laua pääle]. Enne pean ma siin aga kõis korda seadma. Gambid ära kustutama. [Kustutab kõis, ainult kesklaual jääb põlema]. So - nüüd ainult veel aknaes - rüe üles tõmmata. Armuline härra tahab, kui ta hommiku wara üles tõuseb, et hili päew juba aknast sisse paistab.

14. etendus.

Josef. Peppi.

Peppi [tulib prl. Isabella theega].

Josef. Ah, waata ometi. Preili Peppi, see on ometi ilus teist, et te mulle hääd ööd tulete üt - lema!

Peppi. Mis te veel ei arwa, mul on oma tallitus!

Jätke mind rahule. [Josef tahab tema ümbert kinni wõtta, Peppi tagasi astudes]. Ärge mind pun - tuge, muide walan ma teile kuuma theed sör -

mede pääle, ma pean oma armulise preili juurde
minema. [Parem. p. taga ära].

Josef. Krõbe mansell! Kui na' linnas nõin niusugu-
se om, siis nõiva säääl meestel küll kõdi elupäiwa olla.

Peppi [tuleb tagasi]

Josef. Säääl te oldegi juba jälle, preili Peppi. - Kas teil siis
täesti minutikeftgi aega minn jawks ei ole?

Peppi. Noh mis te siis minust õigetehate? Natuke aega on
mul küll. Ma pean ootama kuni armuline preili thei on ära
jõunud, siis viin ma nõud ära.

Josef. Ma tahan siis ehk nii waba olla ja teid klaasikest
sampa nizat jooma paluda!

Peppi. Tshampagneri!!! See on muidugi minu jook!
Missugune see siis on? [Wõtab pudeli, wõtab silti]

Josef. Näpatud. [Awab pudeli, enne on ta 2 klaasi kapist
tõunud, walab sisse]. Teie terwiseks, ilus Peppi.

Peppi [kokku lüües]. Prosit A, see maitseb. [Wõtab temale
kühja klaasi, Josef walab sisse]. Nii klaasikese tshampan-
geri üle ei lähe ikka midagi ilmas. [Istuvad ette kess-
mise laua juurde. Mõlemad on kühjaks jõunud, Josef wõtab
jälle sisse, Peppi woiab oma klaasi näes]. Prosit,
Josef!

Josef. Põhi pääle, preili Peppi. Ma rõõmustan

et te nünd meie juurde jäate ja mul
 süüis ka seltsi on.

Peppi: Ah, sääl te eksite - minna ja siia
 igawasse pesasse jääma - ma armas -
 tan oma armulist preilit küll wäga. -
 Aga ma ütlesin talle kohe armuline
 preili ütlesin ma, „maale“ ma teiega
 ei lähe ma jaan teie juurde kuni te
 mõne teise leiate ja pärast lähen ma
 jälle tagasi linna sest minule on elu
 suures linnas tarwidusess“ ütlesin ma.
 Ma pean kui mul kord priipsäew on,
 oma wabadust maitsma - presit!

Josef. Presit! [Seowad kaunis tublisti.]

Peppi. Kontsertides käia, operettesid,
 kinematograafisid waadata, kawaleri -
 dega promenade pääl patserida -
 Mis teate teie siin kõigest sellest. Ja kui
 süüis restorangsis istud oma kerehre -
 riga ja krammofon nii magusasti
 kuulab:

„Pillihääled heljutawad armastust“

"Magusasti seeristawad armastust"
 "Käe pigistusest selgelt tunnen ma"
 "Armastad mind tõest' ainuissindas!"
 [Walzer Lõbusast lehest.]

Teil ei ole ju aimugi, kuidas see mees jub.
 Josef. Siisgi, oneti! Umbes niasama
 kui meie siin laulame. [Teil umbes
 neidsamu liigutusi ja niasamameodi
 kui Peppi laulis.]

Küll on pulma, küll on saaga
 "Küll on noorel paanil maja
 /:Häissa ja häissassa.

Kas teil selle juures ka mitte rüda lii-
 mist lahti ei lähe?

Peppi. Ei, aga kõrwad lähewad kinni.
 Ja kui me siis nii paraja klaarikere
 joonud oleme ja tiju häa on, siis lau-
 lame me kõik reõmu ja liigutusega
 kaasa.

"O Susanne, küll on me elu lõbus joht"

"O Susanne küll on ta lõbus joht."

Josef. Just reesama jant nagu meil.

Kui meil hää tuju on, siis laulame
meie ka terve ja hinge põhjast:

"Kits paigake sinu ilma on
Kõn varjul tuudus, arm ja arm."

Peppi [windis] Prosit!

Josef [misama] Prosit, Peppixene.

Peppi. Teie nimi on Josef!

Josef. Muudugi, tv. f tagaots ema sanste
jaos.

Peppi. Joseppixene ja Peppixene, see
lähelju pärs nimi selle pääle me
peame ^{kohal} jaama, prosit - Seppid Peppid
elagu. [Loowad.] Teie, mis ma teie käest
juba ammuigi küsida tahtsin [Tõunkal
teie juures Josefile, külge, kes parajas ti
juua tahab ja walab eneseli pääle.]

Josef O-ah!

Peppi. Kas teie härra selle Hasemanni
sugilane on, keda teatris mängi-
tanse?

Josef. Ja muudugi.

Peppi Prosit! Küll see on aga huvitaw

maja!

Josef [aewastab kōwasti]

Peppi [ehmatab kargabüles.] Ah sa armas Sumal, [ohkab kergemalt.]

Teesuke, küll ma ehmatasin. [Istul

karthikult weel lähemale vihkudes,

pāris tasa.] Sin majas ei ole ometi

kochukäijaid?

Josef. Na kuidas weel. - Sin käiwad näin kodus!

Peppi. Ah! Siis ei julge ma ju sugugi al oma tuppä minna.

Josef. Olge pāris rahulik. Sõal paale tes keegi kodus ei käi!

[Kõlistatakse - Peppi ehmatab.]

Peppi [irka weel tasa.] Ah, armuline! preili kõlistab, ma pean ära minema!

Josef [wenitades, weimuhälega, karemis kōwasti.] Minge päale.

Peppi [ehmatab, karjudes.] Ah sa Sumal küll, nüüd te ehmatasite mind jälle ära. [Parem p. ära.]

49.

Josef [puhub weini klaasi, mis tal käes
on, arvates et see lamp on näeb oma esi-
tust, jaab weini ära, puhub lamki ära,
sel silmapilgul paistab kuu aknast
sisse. - Josef trükkib käega pilti sein-
pääl jumalaga jättes keskelt ära.] -
[Waheäeg.]

[Sumedalt lööb kell 12. Kuu walgus
paistab just pildi pääle kirjutus laua
kohal. Hasem. astub kolmandama
löögi juures sisse, heledates püksites,
westi wäel, ilma parukata. Säheb
ette parem. p. kapi juurde, wõtab juukse-
seadmisemantli wälja ja paneb oma-
le selga, räägib sisse tülles]

Hasem. Kus see Josef on siis? Sa peab ome-
ti weel mu paruka korda seadma. Ma
wotan rohe mantli ühes, miudu kolistab
ta pärast weel sin ümber. - Ma jäin
oma toas natuke suiscuma. - Tuba 12. -
Nii hilja ei lähe ma miudu kunagi ma-
gama. [Sähab jälle oma tuppa minna,

näeb oma pilti.) Kui ma niid pildi
 oma magamisetuppa viinun, keegi
 ei mõtleks selle päale ja ma peaks
 ehk oma tütre tüütavatest küsimus-
 test ära. [Särele kaaludes] Ma teen
 seda. [Astub ülesse tahab pilti maha
 võtta. Kui walgustab teda ise äranis-
 tema paljast päalage. Sel silmapil-
 gul kui ta mõlemad käed pildi järele
 välja sirutab ilmub Peppi parem
 pool taga, lasib nägudes. (Nimis häva
 isa käib roonis arjad maha viinuda.)
 [Harem on välja sirutatud kätega umber
 pööranud, näitab Peppile märki, et väin
 Peppi karjub appi, Harem hüppab kiiretus
 laualt maha Peppi poole.]

Harem. Wel üks piuks ja ma kägistan
 teid ära. [Hoiab tema suu rinni nii
 et ta wul arusaamata häält teha saab
 [Kõrgilt poolt uerietes küünlad käes
 Finnow, Elsa, Isabella vejavis paberiga
 sisse tehtud loxidega. Finnow ilma küne

ta. monseliga. Näitelawa a tempo wal-

gexs]

Kees. Mis sin siis on? Mis sin on juhtunud?

Seisukohad:

Josef

Elsa. ^x Finnew. ^x Isabella. ^x Hasemann. ^x Peppi.

Josef [põleva laternaga.] Mis lärm see siin siis on?

Peppi [nüüd alles Hasemanni ära tundes, värisedes.] See on ju meie armuline härra. Josef ütles, et siin teie õndsas härra isa väim kodu käib ja mina pidasin teid sellers.

Elsa. Ah, papakene, nüüd ma tean ka, mis mul sinu juures nii wõõras oli, ma maalisin ju sind ilma parukata; sinu viimase päevapildi järel.

Hasem. [kes seni kui siia koguni murtult seisis.] Belha!

Isabella. Sa hää, unmal wanamees,

niid' oled sa alles selle pildi sarnane
 mille ma enesele sinust ette kujutasin
Josef [weel natuke puijus klaasi weiniga,
 mida ta emale kapi juures sisse waldas
 Hasemannile, temale klaasi pakkudes.]

Armuline härra, kas te ei tahaks oma
 ondsa härra isa terwiseks, kes saäl
 ripub, klaasikest tühjaks juna?

[Kõik naerawad.]

(Esriie)

